

Thirza – Scoliose

“Ik ben Thirza, ben 17 jaar oud en ik heb scoliose. Jullie kennen het waarschijnlijk (bijna) allemaal wel: Je bent 12/13 jaar, gaat naar het voortgezet onderwijs, en de GGD-arts komt om het hoekje kijken. Bij mij was dat dus ook het geval. Op mijn 13e had ik op school een afspraak met de GGD-arts. En daar begint mijn verhaal...

Zoals gewoonlijk gaan ze je gewicht en je lengte nakijken. Bij mij viel hem op dat ik een beetje scheef stond bij het opmeten van mijn lengte. Hij vroeg me om te bukken en trok een lijn over mijn ruggengraat. Ook stak mijn rechter schouderblad uit. Hij mompelde wat en vertelde me dat ik een kleine scoliose had en dat dat niet zo erg was. Ik als 13 jarige heb daar dus ook nooit bij stilgestaan. Als een arts tegen je zegt dat het niet zo erg is dan laat je het voor gezien. Ook had ik toen nog geen klachten.

Ongeveer een jaar later begon ik klachten te krijgen. Ik merkte met de gymles dat ik erg kortademig was, ook had ik de dag erna last van mijn onderrug. Op een gegeven moment kreeg ik ook hartkloppingen en toen ben ik naar de huisarts gegaan.

Ik vertelde de arts waar ik last van had en toen kreeg ik een kastje mee met elektronen die ik op mijn borst moest plakken. Hier was ik iets ouder dan 14 jaar. Als ik dan last had van hartkloppingen dan moest ik op een knopje drukken en dan nam het kastje mijn hartritme voor 30 seconden op.

Een week later bracht ik het kastje terug en keek de dokter ernaar. Ze heeft gezegd dat er niets aan de hand was. Ik had wel een versnelde hartslag af en toe maar niks om zorgen over te maken. Een half jaar later begonnen deze klachten echter erger te worden. Ik kreeg al last van mijn rug zonder dat ik sportte en die hartkloppingen die gingen maar niet weg. Ook was ik nog steeds kortademig bij traplopen of inspanningen. Maar heb het toen maar gelaten. Ik kwam zo vaak bij de dokter dat ik me gewoon schaamde. Ik dacht dat ik me aanstelde en me teveel zorgen maakte om niks.

Wennen

Toen ik 16 was, was ik het echt beu. Ik lag krom van de rugpijn, en had continue last van mijn onderrug en schouders/nek. Toen ben ik naar de huisarts gegaan en heb haar gevraagd of ze naar mijn rug wilde kijken. Ze schrok hoe erg mijn rug vergroeid was. Ik had een flinke bocht in mijn rug zitten. Ik dacht bij mezelf: "hoe heb ik dit niet kunnen zien?". Maar als zo een verkromming meegroeit ga je eraan wennen dus dan zie je het niet. Mijn vriend heeft wel eens aan mij gevraagd hoe het komt dat er een bocht in mijn rug zat. Toen dacht ik aan de GGD-arts. En zei ik ook dat dat niet zo erg was.

De huisarts stuurde me door naar de orthopeed. Daarvoor moest ik nog een röntgenfoto maken. Toen ik die foto zag schrok ik van mijzelf. Het eerste wat door mijn hoofd ging was: "iewl dit is spuuglelijk". De orthopeed vertelde mij dat ik een 40 graden bocht in mijn rug heb zitten. Ook heb ik in mijn rechterlong minder longinhoud, waar dus dat kortademige vandaan kwam. En doordat ik zo kortademig was, kreeg ik hartkloppingen. Hij vertelde me dat ze liever niet willen

opereren omdat ik al volgroeid ben en de operatie dan risicovoller is.

Het is nu half april 2017. Ik moet over een half jaar terug naar het ziekenhuis. Dan kijken ze of de bocht verergerd is. Als dat het geval is, vindt er toch een operatie plaats. Nu krijg ik één keer per week fysio, en fysiosport om mijn rug en buikspieren te trainen.

Ik volg een opleiding zorg en welzijn, en ga nu ook halve dagen naar school. Het heeft veel invloed op mijn leven, al merkt niet iedereen dat. Ik vind het soms best lastig over hoe sommige mensen over mij praten en denken. Je kan ook niet alles van de buitenkant zien. Ik zeur er niet over en ga er ook niet om huilen waar mensen bij zijn omdat ik sterk wil zijn en niet zielig gevonden wil worden. Gelukkig heb ik genoeg mensen die mij steunen. En heb ik de allerliefste vriend, die me overal mee helpt en me aan het lachen maakt als het even tegenzit! Hij laat me zien dat ik trots mag zijn op mezelf.

Keep your head up, keep your heart strong !